

РЕШЕНИЕ

№ 650

гр. София, 21.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО III ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мирослава Тодорова

Членове: Христинка Колева
И. Стоева

при участието на секретаря Нели Н. Драндарова Гаврилова като разгледа докладваното от Мирослава Тодорова Въззивно наказателно дело от частен характер № 20221100602326 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 22.02.2022 г., постановена по н.ч.х.д. № 5868/2019 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20-ти състав, подсъдимият В. В. С. е признат за виновен в това, че на 23.07.2018 г. след 7:00 часа (около 7:20 часа) на площадката във входното пространство на вход „Е“ на блок 93 в гр. София, ж.к. „Сухата река“, чрез нанасяне на юмручен удар по лявата ръка – в областта на лявата мишница, причинил на С. И. М. кръвонасядане в областта на лявата мишница, което травматично увреждане му е причинило болка – престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК, поради което и на основание 78а, ал. 1 от НК е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание глоба в размер на 1000,00 (хиляда) лева.

С присъдата подсъдимият В. В. С. е признат за невиновен в това на 23.07.2018 г. след 7:00 часа (около 7:20 часа) на площадката във входното пространство на вход „Е“ на блок 93 в гр. София, ж.к. „Сухата река“, да е казал на С. И. М. в негово присъствие унижителни за честта и достойнството му думи – „****, сакатник такъв“, поради което и на основание чл. 304 от НПК е оправдан по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 146, ал. 1 от НК.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК подс. В. С. е осъден да заплати на частния тъжител С. М. сумата от 1214,00 (хиляда двеста и четИ.йсет) лева разноски за депозиране на частната тъжба и за адвокатско възнаграждение, по сметка на СРС сумата от 290,00 (двеста и деветдесет) лева, представляваща разноски за възнаграждение на вещи лица, по сметка на СДВР сумата от 371,78 (триста седемдесет и един лева и седемдесет и осем стотинки) лева, представляваща разноски за изготвените по делото експертизи, както и държавна такса по 5,00 (пет) лева за служебно издаване на всеки изпълнителен лист.

Срещу присъдата са депозираны жалба и допълнение към нея от частния тъжител С. М. чрез повереника му, като се атакува частта относно приложението на чл. 78а, ал. 1 от НК с налагане на минималната по размер глоба, както и в оправдателната ѝ част, която се приема за необоснована. Прави се искане присъдата да бъде изменена и да бъде постановена нова, с която подсъдимият да бъде признат за виновен по чл. 130, ал. 2 от НК и чл. 146, ал. 1 от НК, като му бъдат наложени наказания в максимален размер.

Срещу присъдата в осъдителната ѝ част е депозирана жалбата и от подс. В. С. чрез защитника му, като се излагат съображения, че същата е неправилна, тъй като по делото не се доказва подсъдимият да е извършил виновно вмененото му престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК. На първо място се излагат твърдения, че тъжбата е подадена след законоустановения шестмесечен срок. По-нататък се посочва, че по делото не е изяснено как тъжителят се е снабдил с предоставените записи от охранителните камери и дали са иззети по предвидения процесуален ред, с оглед на което се иска изключването им от доказателствената съвкупност. Прави се искане присъдата в осъдителната част да бъде отменена, като бъде постановена нова, с която подсъдимият да бъде признат за невинен и оправдан и по тази част на повдигнатото му обвинение.

В проведеното по реда на чл. 327 от НПК закрито съдебно заседание въззивният съд е приел, че за правилното решаване на делото не се налага разпит на подсъдимия, на свидетели и на вещи лица.

В открито съдебно заседание пред въззивния съд подс. В. С. редовно призован, не се явява лично, но се представлява от упълномощения си защитник.

В хода на съдебното производство пред въззивната инстанция в пледоарията си повереникът на частния тъжител счита, че първоинстанционният съд неправилно е приложил чл. 78а, ал. 1 от НК и е наложил на подсъдимия наказание в минимален размер, а именно глоба в размер на хиляда лева. Излага съображения, че при определяне на наложеното наказание не са взети предвид всички смекчаващи и отегчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства. На следващо място посочва, че първоинстанционният съдебен акт, в частта, с която подсъдимият е признат за невинен по обвинението по чл. 146, ал. 1 от НК, е необоснован и незаконосъобразен. Излага доводи, че първоинстанционният съд не е извършил подробен анализ на събрания доказателствен материал, като поддържа, че в хода на съдебното следствие по безсъмнен начин е установено, че подсъдимият е изрекъл обидните думи по адрес на частния тъжител, като с това е накърнил неговите чест и достойнство. Прави искане за изменение и отмяна на атакуваната присъда в обжалваните части и постановяване на нова, с която подсъдимият да бъде признат за виновен и по двете обвинения по чл. 130, ал. 2 от НК и чл. 146, ал. 1 от НК, като му бъдат наложени предвидените в закона наказания в максимален размер и същият да бъде осъден да заплати на тъжителя сторените от него разноски и в двете съдебни инстанции.

Защитникът на подсъдимия прави искане за отмяна на обжалваната присъда в осъдителната ѝ част, като излага твърдения, че няма категорични доказателства подсъдимият да е извършил твърдяното престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК, поради което счита, че обвинението не е доказано по несъмнен начин. Поддържа, че няма свидетели, които да потвърждават с лични впечатления, че подсъдимият е нанесъл удар на частния тъжител, от които да е причинена твърдяната лека телесна повреда. По отношение на обвинението по чл. 146, ал. 1 от НК поддържа, че това са недоказани твърдения за произнесени обидни думи и ругатни от страна на подсъдимия, тъй като показанията на св. Т.С. – М.а пресъздават твърдения на частния тъжител, но не и нейни лични възприятия за нанесената обида. Също така изтъква, че СРС не е уважил направеното възражение за просрочие на частната тъжба, която твърди, че е подадена

след законоустановения срок, считано от датата на постановяване на отказ за образуване на досъдебно производство на СРП. Прави искане за отмяна на присъдата в осъдителната част, за потвърждаване в оправдателната част и за присъждане на направените от подсъдимия разноски и пред двете инстанции.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, като съобрази изложените от страните доводи и сам служебно провери изцяло правилността на решението съобразно изискванията на чл.314 НПК, намира за установено следното.

Въззивните жалби са подадени в законоустановения срок, от надлежно легитимирани страни, срещу съдебен акт, който подлежи на въззивен съдебен контрол, поради което са допустими.

Разгледани по същество са неоснователни.

Подсъдимият В. В. С. е роден на 3.02.1981 г., в гр. София, българин, български гражданин, неосъждан.

През 2018 г. подс. В. С. живеел в гр. София, ж.к. „Сухата река“, блок № ****, апартамент № 12. В същия вход на етаж 6, апартамент № 16 живеел и частният тъжител С. М. заедно със съпругата си – св. Т.С. – М.а. По същото време във входа имало статични камери за видеонаблюдение, които били монтирани от св. А.А., който живеел на първия етаж в същия вход. Едната от камерите обхващала площадката пред входната врата на входа с част към асансьора и входната врата на апартамента на св. А.. Техникът, който монтирал камерите на св. А., предоставил достъп до тях и на семейство М.и, когато поставил и техните камери за видеонаблюдение.

Частният тъжител М. имал конфликтни отношения с повечето съседи от входа, в който живеел, като нееднократно подавал жалби до различни институции, вкл. и до 5 РУ – СДВР, и завеждал различни дела срещу съседите си.

На 23.07.2018 г. около 7:20 часа подс. В. С. и частният тъжител С. М. се срещнали случайно на площадката във входното пространство. Разминавайки се с тъжителя, подсъдимият без да спира или да забавя ход му нанесъл удар с юмрука на лявата си ръка по неговата лява ръка в областта на мишницата и излязъл от входа. Тъжителят пристъпил една-две крачки, залитайки на дясно, тъй като в този момент бил стъпил само с левия си крак, в резултат на което загубил опора, но не паднал.

Вследствие на удара от подс. С. на пострадалия М. било причинено следното травматично увреждане: кръвонасядане в областта на лявата мишница, което му причинило болка.

Частният тъжител М. веднага подал сигнал на тел. 112 за случилото се, а операторката го инструктирала да подаде жалба срещу подсъдимия на място в районното управление. След това М. се обадил и на съпругата си – св. Т.С. - М.а и я помолил да се прибере, защото не се чувства добре. Когато свидетелката се прибрала, тъжителят ѝ разказал за инцидента, след което тя го закарала до 5 РУ – СДВ, където подал жалба срещу подсъдимия. След това го закарала до КСМД при МУ – София. Там тъжителят бил прегледан и му било издадено съдебномедицинско удостоверение № V-251/2018 г., в което било вписано установеното при прегледа му травматично увреждане.

За да постанови присъдата си, първоинстанционният съд е събрал всички относими към предмета на делото доказателства чрез **гласните доказателствени средства**: показанията на свидетелите А. Ц. А. (л. 51 от съд. д.) и Т.И.С. – М.а (л. 52 от съд. д.); **писмените доказателства и доказателствени средства**: копие на постановление от 12.12.2018 г. от СРП за отказ да се образува досъдебно производство

(л. 7 от съд. д.), копие на съдебномедицинско удостоверение № V-251/2018 г. (л. 8 от съд. д.), копие на експертно решение № 1274 от 14.04.2016 г. (л. 9 от съд. д.), копие на постановление от 18.05.2018 г. от СРП за прекратяване на наказателното производство (л. 10 от съд. д.), писмо от 06.08.2019 г. от СРП с приложени документи (л. 28-30 от съд. д.), писмо от 08.10.2019 г. от СРП с приложени документи (л. 34-37 от съд. д.), писмо от 26.02.2021 г. от Районен център 112 – София към Дирекция „Национална система 112“ към МВР (л. 101 от съд. д.) и справка за съдимост на подс. В. С. (л. 103-104 от съд. д.); **веществени доказателствени средства:** оптичен носител с надпис „23.07.2018 г побой над С.“ (л. 69 от съд. д.) и оптичен носител с надпис: „23.07.18 г.“ (л. 100 от съд. д.) и **чрез експертните способности на доказване:** техническа експертиза по протокол № 110-Ф/2020 г. (л. 64-69 от съд. д.), техническа експертиза по протокол № 41-Ф/2021 г. (л. 83-88 от съд. д.), съдебномедицинска експертиза по писмени данни № 18/2021 г. (л. 105-108 от съд. д.) и техническа експертиза по протокол № 187-Ф/2021 г. (л. 118-123 от съд. д.).

Въззивната инстанция намира, че при извеждането на релевантната фактическа обстановка от районния съд не са допуснати процесуални нарушения при формиране на вътрешното му убеждение, тъй като са обсъдени събраните доказателствени материали, без някои от тях да са били подценени или игнорирани необосновано за сметка на други. Първоинстанционният съд е изпълнил задължението си по чл. 305, ал. 3, изр. 2 от НПК при противоречиви доказателства да отговори на въпросите защо дава вяра на едни от тях, а други отхвърля. Оценката на доказателствата, по отношение на фактическите обстоятелства, включени в предмета на доказване, съобразно очертаните от тъжбата рамки, е направена в съответствие с правилата на формалната логика. В мотивите на постановената присъда решаващият съд по ясен и убедителен начин е обективизирал процеса на формиране на вътрешното си убеждение, като е извършил правилен анализ на доказателствата и средствата за тяхното установяване.

Настоящата съдебна инстанция се съгласява изцяло с направените от първоинстанционния съд доказателствени изводи, като при собствения си прочит на доказателствата по делото достигна именно до същите.

По отношение на изложените в жалбата на защитата възражения за нередовност на тъжбата, че е била подадена след изтичане на едномесечния срок от деня, в който пострадалият е получил съобщение за отказ за образуване на досъдебното производство на основание, че престъплението се преследва по тъжба на пострадалия, първоинстанционният съд е приобщил по делото копие на молба от 25.02.2019 г. от частния тъжител С. М. до СРП и отговор на молбата от 13.03.2019 г. от СРП, които документи изясняват уведомяването на тъжителя за приключването на пр. пр. № 31810/2018 г. по описа на СРП, водена за процесния случай. С посочената молба от 25.02.2019 г. частният тъжител М. е поискал да бъде уведомен за движението на прокурорската преписка. С отговора на молбата от 13.03.2019 г. от СРП тъжителят е бил уведомен, че с постановление от 12.12.2018 г. е отказано образуването на досъдебно производство и му е изпратено копие, като е вписана дата на получаване от тъжителя – 19.04.2019 г.

Разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НПК урежда две отделни хипотези, установяващи началната дата на срока за подаване на тъжба. Първата хипотеза е свързана с деня, когато пострадалият е узнал за извършване на престъплението. Втората хипотеза урежда случаите, когато прокуратурата е сезирана за извършено спрямо частния тъжител престъпно посегателство и то в рамките на срока, преклудиращ правото му да инициира образуване на производство от частен характер. Досъдебното производство следва да е прекратено, съответно да е отказано образуване

на такова именно на посоченото в закона основание – защото престъплението се преследва по тъжба на пострадалия, какъвто е и процесният случай. Предмет на прокурорската проверка, приключила с отказ да се образува досъдебно производство, са били твърденията, отразени в жалбата на частния тъжител до 5 РУ – СДВР, за извършени престъпления по чл. 130, ал. 2 от НК и чл. 146, ал. 1 от НК, които се поддържат след това и в депозираната от него тъжба до СРС по идентичен начин. Иначе казано, става дума за едни и същи деяния, от които частният тъжител се явява пострадал. Това е достатъчно за констатацията на въззивния съд, че в конкретния случай тъжбата е подадена на 5.04.2019 г. преди да е изтекъл срокът по чл. 81, ал. 3 от НПК, считано от деня, в който пострадалият е получил съобщението (19.04.2019 г.), с което е уведомен за отказа да се образува досъдебно производство поради това, че наказателното преследване за посочените престъпления се възбужда по тъжба на пострадалия. Предвид изложеното възраженията на защитата, че тъжбата не е подадена в законоустановения срок, са неоснователни.

Неоснователни са и оплакванията на защитата, че в първоинстанционното производство не се е доказало по несъмнен начин, че подс. С. е нанесъл инкриминираното телесно увреждане на частния тъжител М., тъй като от анализа на доказателствената съвкупност категорично се установява причинноследствената връзка между удара на подс. С. и травматичното увреждане на пострадалия въз основа на заключенията на изготвените по делото експертизи, показанията на св. Т.С. – М.а и приобщените по делото писмени доказателства.

На първо място, въззивният съд счита за необходимо да се обсъди основното възражение на защитата, че видеозаписите, съдържащи се на оптичния носител с надпис „23.07.2018 г побой над С.“, не са изети по предвидения процесуален ред и следва да бъдат изключени от доказателствения материал. Записите от охранителните камери по естеството си представляват предмети, които могат да послужат за изясняване на обстоятелствата по делото и като такива подлежат на събиране и проверка като веществени доказателства по смисъла на чл. 109 от НПК, след като събирането им е допустимо. Процесуалната допустимост на доказателствата съгласно чл. 104 НПК се обуславя именно от характера им на случайни доказателства за обстоятелства, случили се извън процеса, защото се изисква те – доказателствата – пряко или косвено да носят информация за предмета на делото – събитието, което се разследва. Съдебната практика и доктрина трайно назовават допустимите доказателства „случайни“, защото това понятие ясно акцентира върху същностната им характеристика на факти, които са се случили в естествения житейски ход на събитията и не са създадени преднамерено, за да бъдат използвани в наказателния процес, нито съществуват във връзка с него. В процесния случай записите от камери, поставени във входа, за да обезпечат сигурността на живущите срещу кражби, са именно такива случайни доказателства. На следващо място несъмнено е установено кога, по какъв начин и от кого е бил предаден посоченият оптичен носител, а тези обстоятелства, на свой ред, позволяват от съдържанието му да се извеждат изводи за авторството и фактите на деянието. В изпълнение на указанията на първоинстанционния съд, дадени с протоколно определение от 16.07.2020 г., посоченият оптичен носител е предаден доброволно на 4.08.2020 г. от Т.С. - М.а на вещото лице Д. С., поставен в полиетиленов плик, запечатан в плик серия А0365595 с подписи предал/приел, силикон и печат № 015 НЕКД – СДВР. Предаденият от св. С. – М.а оптичен носител е бил обект на съдебно-техническа експертиза по протокол № 110-Ф/2020 г., като експертното заключение установява, че при преноса на данни от него не са налични следи от допълвания, добавки, премахвания и други манипулации с цел изменение на съдържанието на запис. Щом съгласно заключението на техническата експертиза, което съдът кредитира като обективно и професионално

изготвено, изследваният предмет е запазен в първоначалния му вид, без каквито и да е данни за евентуална манипулация/намеса, той е необходим за разкриването на истината и правилно е бил ценен от СРС като част от доказателствената съвкупност.

Въззивният съд, извършвайки самостоятелен анализ на наличните по делото доказателствени способности по смисъла на чл. 136, ал. 1 от НПК, установи, че въз основа на заключението на извършената техническа експертиза по протокол № 110-Ф/2020 г. обосновано са установени ясно видимите действия на подс. В. С. срещу частния тъжител С. М.. В този смисъл деянието се извежда недвусмислено от доказателства, чието съществуване и установяване не зависи от волята на нито една от страните в конфликта, защото от записа недвусмислено е видно, че при разминаване на двамата подсъдимият, без да спира или да забавя ход, нанася удар с лявата си ръка в областта на лявото рамо на тъжителя и излиза от входа.

От видеозаписите са извлечени снимкови кадри и са избрани копия, подходящи за провеждане на сравнително изследване/анализ със снимки на подс. В. С. и частния тъжител С. М.. Във връзка с това първият съд правилно е кредитирал и заключението на техническата експертиза по протокол № 41-Ф/2021 г., в което вещите лица са съпоставили кадрите от изследвания видеозапис със сравнителен снимков материал на подс. С. и частния тъжител М., въз основа на което се изяснява, че именно подсъдимият и тъжителят са лицата от записа, заснет с камерата във входното пространство. При извършеното съпоставяне са установени пълни съответствия с общите анатомични признаци на двамата като пол, относителна възраст, телосложение, линия и характерност на косата, охраненост, форма, пропорции и конфигурация на лицевите елементи като чело, скули, ушни миди, нос и брадичка.

По-нататък първостепенният съд правилно е кредитирал заключението на съдебномедицинската експертиза, което изяснява, че констатираното травматично увреждане кръвонасядане в областта на лявата мишница на частния тъжител С. М. му е причинило болка по смисъла на чл. 130, ал. 2 от НК. Експертното заключение установява и това, че механизмът на получаване на увреждането е чрез удар с юмрук и той напълно съответства на заключението на техническата експертиза по протокол № 110-Ф/2020 г. и показанията на св. Т.С. - М.а.

Настоящият съдебен състав, подобно на първоинстанционния, кредитира и заключението на техническа експертиза по протокол № 187-Ф/2021 г., от което се изяснява съдържанието на разговора между тъжителя и операторката на спешен телефон 112. Частният тъжител М. е сигнализирал, че непосредствено преди да се обади негов съсед го е ударил във входа на блока, където живеят, след което съседът напуснал мястото на събитието с лек автомобил. Операторката на спешния телефон е посъветвала М. да подаде жалба срещу подсъдимия в районното управление, както и да си извади съдебномедицинско удостоверение за нанесените увреждания.

На следващо място въззивният съд анализира показанията на св. Т.С. - М.а, отчитайки, че тя е съпруга на частния тъжител, което неминуемо изисква критична внимателна преценка на въздействието на заинтересоваността ѝ от благоприятен за тъжителя изход на делото. Изложеното от св. С. - М.а в частта относно процесните събития, макар да представлява пресъздаване на възприятията на пострадалия и съответно да характеризира заявеното от нея като производни доказателства, е в синхрон със заключенията на техническите експертизи по протокол № 110-Ф/2020 г. и по протокол № 41-Ф/2021 г., които установяват категорично, че подсъдимият е причинил процесните травматични увреждания на тъжителя, със заключението на съдебномедицинската експертиза, което изяснява характера на тези увреждания, както и със заключението на техническата експертиза по протокол № 187-Ф/2021 г., от което се изяснява съдържанието на разговора между тъжителя и оператора на спешен

телефон 112. Предвид изложеното първоинстанционният съд правилно е кредитирал показанията на св. С. - М.а относно времето, мястото и механизма, при който подсъдимият е ударил съпруга ѝ, действията на съпруга ѝ след това, както и за местоположението на камерите и тяхното монтиране. По отношение на последните обстоятелства показанията на свидетелката кореспондират на показанията на св. А.А.. От показанията на този свидетел се изяснява, че той имал достъп до камерите с код, предоставен му от техника, монтирал камерите, както и че същият техник монтирал камери и на семейството на частния тъжител и им дал достъп до камерите. Св. А. изяснява и влошените отношения на частния тъжител със съседите от входа.

По отношение на показанията на св. С. - М.а в частта, че при нанасянето на удара на тъжителя, подсъдимият го напсувал и нарекъл „сакатник“, първоинстанционният съд правилно е заключил, че само въз основа на тях не могат да бъдат установени обидните изрази. Това е така, тъй като показанията са производни, пресъздават единствено разказа на тъжителя, а същевременно не се подкрепят от никакви други доказателства.

След самостоятелна проверка въззивният съд установи, че останалите доказателствени източници не съдържат значими противоречия помежду си, поради което не е необходимо да бъдат обсъждани поотделно по аргумент за противното от чл. 305, ал. 3 от НПК.

С оглед изложените съображения, след като събраните по делото доказателствени материали са обсъдени съгласно изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК, като не е допуснато превратното им тълкуване, вътрешното убеждение на първостепенния съд по фактите е правилно формирано и не съществува необходимост въззивният съд да го променя или замества.

Въз основа на направения доказателствен анализ и установената чрез него фактическа обстановка настоящата инстанция споделя и правните изводи на първостепенния съд, който законосъобразно и обосновано е приел, че подс. В. С. е осъществил състава на престъплението по чл. 130, ал. 2 от НК.

В съответствие с материалния закон районният съд от обективна страна правилно е изяснил, че подс. В. С. на посоченото в обвинението време и място чрез нанасяне на юмручен удар по лявата ръка – в областта на лявата мишница, причинил на пострадалия С. М. кръвонасядане в областта на лявата мишница, като травматичното увреждане му е причинило болка.

Въззивният съд намира за правилни и изводите на районния съд за субективната съставомерност на деянието на подсъдимия, поради което не констатира основание за тяхната корекция или допълнение. Деянието е извършено при форма на вината пряк умисъл по смисъла на чл. 11, ал. 2, предл. първо от НК.

По отношение на инкриминираното в тъжбата второ обвинение, а именно за извършено от страна на подсъдимия престъпление по чл. 146, ал. 1 от НК, доколкото по делото не беше установено по несъмнен и категоричен начин, че подс. С. е извършил нещо унизително за честта и достойнството на частния тъжител М., включително не се установява да го е напсувал и да го е нарекъл „сакатник“, въззивният съд споделя и правните изводи на първата инстанция, обосновавали оправдаването на подсъдимия при условията на чл. 304 от НПК.

На следващо място въззивният съд провери индивидуализацията на наказателната отговорност на подсъдимия и наложеното му наказание по вид и размер.

Първоинстанционният съд законосъобразно е посочил, че за престъплението по чл. 130, ал. 2 от НК се предвижда наказание лишаване от свобода до шест месеца или пробация, или глоба от сто до триста лев.

При провеждането на дейността по справедливо отмерване на следващото се на подс. С. наказание районният съд правилно е установил, че към момента на деянието е приложим институтът на освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание по реда на чл. 78а, ал. 1 от НК. Няма настъпили съставомерни имуществени вреди, подсъдимият не е осъждан (реабилитиран е), не е освобождаван от наказателна отговорност и не са били налице отрицателните предпоставки на чл. 78а, ал. 7 от НК.

Въззивният съд намира за законосъобразно индивидуализиран размера на административното наказание глоба, наложена на подсъдимия, в размер от 1000,00 (хиляда) лева. Правилно първоинстанционният съд е отчетел като смекчаващо отговорността на подсъдимия обстоятелство дългата продължителност на наказателното производство, което към момента на разглеждане на делото от настоящия съдебен състав е с продължителност около четири години. В допълнение следва да бъде отчетен и контекстът, в който е извършено деянието – в условията на обтегнати отношения на частния тъжител с неговите съседи, доколкото, без да подценява извършеното от подсъдимия, изяснява, че деянието не е типична проява на човек с арогантно и агресивно поведение. Въззивният съд, подобно на СРС, не констатира наличие на отегчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства, поради което прие искането във въззивната жалба на частния тъжител за налагане на по-тежко наказание за неоснователно. Наложено наказание, без да е прекомерно, е достатъчно, за да въздейства поправително, превъзпитателно и предупредително върху подсъдимия, като го мотивира да изгради устойчив волеви самоконтрол и да не извършва в бъдеще престъпления, доколкото в случай на следващо деяние няма да са налице основания за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание. Наред с това наложеното наказание представлява ясен предупредителен знак и спрямо останалите членове на обществото, в това число съседите.

Отчитайки изхода на делото, районният съд правилно е решил и съпътстващите наказателноправното осъждане въпроси, свързани с присъждането на разноските върху подсъдимия. На основание чл. 189, ал. 3 от НПК подс. В. С. е осъден да заплати на С. М. сумата от 1214,00 (хиляда двеста и четИ.йсет) лева – разноски в хода на първоинстанционното производство, по сметка на СРС сумата от 290,00 (двеста и деветдесет) лева, представляваща разноски за вещи лица, по сметка на СДВР сумата от 371,78 (триста седемдесет и един лева и седемдесет и осем стотинки) лева – разноски за изготвени експертизи, както и по 5,00 (пет) лева държавна такса за издаване на изпълнителни листа.

На основание чл. 189, ал. 3 от НК подсъдимият следва да заплати и разноските, направени от тъжителя С. М. за адвокатско възнаграждение в хода на въззивното съдебно производство – сумата от 900,00 (деветстотин) лева съгласно представения договор за правна защита и съдействие от 28.02.2022 г.

В заключение, след обобщаване на резултатите от извършената на основание чл. 314 от НПК цялостна служебна проверка на обжалваната присъда, въззивната инстанция не констатира основания, налагащи нейното изменение или отмяна, поради което прие, че следва да бъде потвърдена.

Така мотивиран и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 22.02.2022 г., постановена по н.ч.х.д. № 5868/2019 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20-ти състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 189, ал. 3 от НК подсъдимия В. В. С. ДА ЗАПЛАТИ на частния тъжител С. И. М. направените от него разноси за адвокатско възнаграждение на повереника му в размер на 900,00 (деветстотин) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване. Да се съобщи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____